

Tandori Dezső

Trio Montaigne

II. Hiányzás helye

*Az újvidéki HÍD-nak,
60–70 (-as-es évek)*

Menetrend dicsérete!

Folytatás; az I. részé. – Miért vagyok este oly gyanúsán jól? Kicsit kortyoltam is reggel, igaz, haza nem hozok szeszt rég, nem illik itteni életemhez, madárkám-mal, munkámmal, unalmammal magam akarok lenni, elképzelni sem tudom, hogy kortyolgotok, az ital nem is kell, a társas érintkezés sem igazán kell, nem annyira, hogy megszerezsem lehetőségét, de ha már van, élek vele. Beszélek stb. Kortyolok. De a hőség! A pár korty módosító hatása! Közérzetemen este nem is érződik. Kihalt volna belőlem az *érzetemlékezés*? Délutánom minden pillanában mintha akkor születne meg „lelkem”, érzet-érzékelésem? Ez nem Lelki Alzheimer. Bár hátha.

Folytatás. Örökös rock (stb.) mindenütt. Beat, pop. Rendszerben, ez mindig volt, kezdődött az inasgyerekek és cseléd lányok és kispolgárok és később titkon nagypolgárok és hahaha ligeti és utcabáli mulatságával, Szép Ernő csodásan ír róla. De az üzlet ma mindenhatóvá tette ezt a nem is mindig íz nélküli izét, rajongtam én is pár dalocskáért, de hogy köznyelv lett belőle! ma, amikor csak álköznyelvek vannak (politika, geo stb.), bolondság, hogy közös nyelvben hihetünk. Azaz nem is bolondság. Nem „hisszük”, hanem... Miért, a lófogadás is azért nem megy, mert gondolkozni, plusz ráérezni kéne. Veszek egy zsák lottószelvényt, és/meg bingó! Nem egyszerűbb? Az állandóan szóló zene még többletet is ad, hihetjük, szintén ilyen „zene” értékű érintkezésünknek.

Folytatás. De azért igazi érintkezés is van. Én hiszek benne. Ez: a próza, a regény pl., melynek írását szüntelen tanulom. Legutóbbi munkámról: ugyanolyan kegyetlenül az a cselekmény, ami, ahogy én magam is kíméletlenül vagyok az, *ami*. Nem tehetek róla, nincs mentség. Betegségemről: időváltás, tünetek ma is, nem nagyok. Nem csalok, nem veszek be fájdalom ellen. De: szervezetem kíméletlen szállítja sorsomat. Az lesz, amit szervezetem csinál. A HÍD az első (ittthon akkor közölhetetlen, de nem tiltott) verseimben, a „Hamlet-kötet” néhány ma is érvényes (felül nem múlt) sorában ezt mondja. Az a bizonyos isten egyetlen érzékkel vesz körül. Megmarad-vagy-elpusztul érzékével. Ld. esti csodahangulat, érzet. Az az isten épp alszik? S én jól érezhetem magam?

És ez nem léha vicc! Mert ha Hérakleitosz „tétele” az, hogy semmi sincs kétszer, hát akkor mire *mondom* is, mi van, az már csak volt! Nincs. Ergo nem érvényes. Így viszont mi lenne csak érvényes? Abszolutizálná a közlés maga. Csak az „van”, az „igaz” (az a való?! jaj), amit mondok. Mondom, és az van. De Zenón valahol itt is belebattyintana mocskosan, hogy nem ér célt az egész. Hagyjuk. A köznapi élet (maga az élet) abból áll, hogy azt az érdemi részt, ami lehetetlenné tenné, elhagyjuk. Mígnem egy nap megállapítják, hasnyálmirigyünk van pl., mint Felix úrnak a Fürstenhof-tévéfolytatásban stb. Még mindig jobb, ha csak az epénkre kell hagymafogyasztáskor vigyázni.

Folytatás. De van valami ebben! Innen a „vad rohanat”, ahogy írok. Előbb még megvolt! Ha lassan írom le, végképp nem lesz meg (számomra), s akkor hazudok, mint a vízfolyás. Fájjon inkább a kezem, gyorsan gépelek! Jegyzetlapjaimon megvan, fejemben kb. kész van, amit írok. De ha lassan írom... stb.

Folytatás. Balesetemet megírtam másutt. Igen, majdnem szecsává vágtak (önhibámból) autók, villamos, buszok. Miért tettem, jaj, mit tettem! A díva énekelt volna tovább, madárkám vedlési kérdéseit feleségem nehezen kezelte volna viszont, mert ezer gondja lett volna halálommal, vagy ronccsá tépázott „valóm” kórházi halandóságával. Megírtam másutt a három Nagy Mondást is (nyegleségek?), melyeket elmondok, ha kell. (Nem fog kelleni?) Az első: „Már annyi könnyelműség sincs bennem, hogy könnyelmű legyek, nem hogy bármi komolyabb.” Hadd élvezze olvasóm (Olvasóm), ha másutt nem olvasta e halhatatlanságot. 2. „Ha nem írok, minden ellenem van. Ha írok, már nem minden. De ha még csak nem is írok (v. már csak): ...” Ugye, kétszer nem ugyanaz. 3. „Elfogadtam a játszma szabályait, feladom a játszmat. Nem fogadom el a játszma szabályait, nem adom fel a játszmat!” Ugye, ezek popdolgokból is táplálkoznak, a Nagy Mondások és egyebek. A nyugi-nyuszi viccekből pl. Várj, nyuszi (a gödörben), rögtön hozok segítséget. „Nem várok!” Ha már/még csak nem is írok... Nekem tetszik.

Folytatás. Nagy béke van bennem. Az ilyesmi ki a francot érdekli. Régi dal, meg kell csinálni. Láttam egy Gorkij–Csehov drámaduót német színházcsatornán, többször is. Külön-külön darabok. S ilyet még nem láttam, mondtam füstmilánosan. Ezek a díszletszínek... és a szereplők, ahogy párosával jönnek, többnyire, de néha nagyobb csoportban, ők is színek. Csak mondják a magukét, mondják-mondják... semmi se történik, s kialakul egy összkép. Borzasztó! Nevettető! Szívfacsaró. Beckett-nél e darabjában (Nyaralók) Gorkij nekem ma fontosabb. Csehov meg szinte mindig! Bár a Krapp, az jó, Beckettől. Meg a jelenség. De Csehov! Gorkij! Dosztojevszkij! Tolsztoj meg a legjobban író író volt.

Folytatás. Hol a „megfelelő” (-nek a) határa? A belső, a külső, írtam. Hányszor szabad ismételni? A belső határ elvétele: nincs meg a cucc. A külső: túlírtuk a cuccot? Ilyen egyszerű lenne? Ha pl. nem vicceimet mondom el, hanem a Paper Star című versem pár szakaszát elemzem, hogy milyen festői (Veszelszky, Seurat, de még Manet, pointillisták stb. is), hogyan áll össze az alaphelyzet, az érzet, abból, hogy nem közvetlen egymás mellé rakom az összetartozókat:

*pépersztártekutyánknak
vettcitromgumilabda
képzetnekhajigállak
távollétkicsinapja*

*égiátékaatávol
léthájdparkközelének
lennékminthademáshol...*

Ergo vettem egy sárga gumilabdácskát, kutyánknak, aki nincs velem, de hiányzik, és ezért nem is vagyok egészen „ott” a Hyde parkban... ld. Jékely, mért nem vagy az, mikor olyan boldog fiú lehetnél... mondja neki édesanyja képzelt hangja a távolból, mért e panasz a pálmás tengereknél...? Na, ja, miért. De akkor a 2. szakasz 4. sorában elfogadom a jelent: zizerésznek a lombok fenn, hát leírom:

lombzöldék zizerésznek,

s innen már:

varjak szerteriadnak

röpte-szerén puha gömbnek...

A szerén, kéremszépen, az aranyjános... lelkünk tele van feledhetetlenségekkel, ezek hatnak. A Trio Montaigne III. része e cím alatt jön majd:

69

És ez nem malacság, nem misztika, nem vicc, ez tényleg az én 69. évemre utal, és arra, hogy mindazt, ami felgyűlt bennem, mennyire használjam még, mennyire csak üljek a szoba közepén, nézzen madárkám engem, nézzem én az eget az ablakon át? Andrej herceg a csatátéren? Ne már.

Folytatás. Hé, Pici, de csöndes vagy! Csak nem az időjárás teszi? Csípp! kiáltom oda neki, de nem felel. Még szólót adok neki szépiával. Nekem hiányozna, ha nem tenném. Hát még az írás mennyire hiányozna. Szeljük a habokat, átúszók, hiába, hogy Zenón mester szerint nem érünk oda, de hát Csehov, Gorkij, Dosztojevszkij, Tolsztoj is így szelte a habokat, s fingottak jó nagyokat, ahogy a suliban ez a halhatatlan vicc járta/ja.

Folytatás. Fura, hogy Dosztojevszkijt itt mindig Fosztojevszkijnak írom. De hát nem nagyon fosztogatja őt ma senki; benne van a hülye divatban, hogy ki olvas Balzacot, ki Doszto... stb. ma. Nem igaz! Igenis indítanak kiadók klasszikus-sorozatokat, még költészetit is, ne tudnám, mikor az egyikhez én írok *előket!*

Folytatás. Nagy garral itt áll (képtelen kifejezés?), hogy „Füzet a táskámban”. Ja, persze, hordozom ezt a füzetet, van egy rókavörös toll hozzá, feljegyzem nyelvéseimet. Ez itt nem is rossz: „Ez a szív se talált jobbat, mint én, hogy aztán engem basszon.” Tehát: szívemre mutatok. Mintha ez csak-úgy-egy-szív lenne. Mint egy másik lény szíve, másik létező. De nem, ez az én szívem, és nem talált nálam jobbat, a francba, mint hogy engem izélgessen, velem szórakozzon. Nem

betegségével, világos? Csak! – Olcsóbb tréfa: „Fokozás. Létezik = több, mint nem létezik. Köv. fok: nem létezik. Végfok: több, mint nem létezik.” – Aztán, de ezt már mondtam: Ha iszom, legalább tudom, mi van velem. Ha nem is iszom, végképp nem tudom. – Meredek jön: „Mi a jó érintkezés tragikuma? Hogy a magadét végül nem is akarod.” Hahaha. – A „ha nem is írok”: ez az Egészséges Életmódra is jó vicc. Tessék elgondolkodni rajta, ugye. – Sose halok meg! Inkább haljak meg! (Ezt valahol olvastam kb.) – Akkor lennék beteg, ha orvoshoz mennék. (Olcsó. Lényeges viszont, hogy most, 69. évemben tudatosult bennem: ha levágom ujjam egy darabját, lábamba áll a lehulló olló, muszáj orvoshoz menni!! Tehát vigyázat. – „Írónak lenni annyi, hogy...” Na ezt visszából hagyjuk. – Segíts magadon, isten is... Hé, még isten helyett is én?! (Ezt másutt írtam.) Egy vadul erős jön: „Tényleg mindenkit elküldök a picsába. De hiába. Téged szeretlek.” Szép vallomás. – Ez jó: „Annyira együtt vagyok, hogy különben mindenben szét vagyok hullva.” Mármint magamban vagyok együtt. Ezt kéne kifejezni jobban. – Miért jöttem be? mondom egy presszóban, ablakok nyitva. Mert majdnem olyan jó a levegő, mint kint! Haha. De: Miért vagyok veled? Mert majdnem olyan jó, mint egyedül. A szexnél ez, megjegyzem, kétes. Nem illik a képbe a „Közös cselekvés”. A szex nekem nem közös cselekvés úgy, ahogy egy könyvet csinálunk. Jó, a szex se csak kéjelgés. Gyereket csinálnak. Emléket. Kitöltik az időt. És még ezer, végtelen mindenféle. Ergo a szex nemcsak leírhatatlan, ahogy a szexregények leírnák, hanem róla se mondható jól semmi.

Folytatás. Madárkámról se mondható el, mi a vele való lét. Ő az életem. Mert ha meghalna, egy roncs menne most a városba ügyet intézni stb. S mégis kéne élni tovább. Ez a „mégis kell élni tovább” az élet nagy aljassága, ez az ára!

Folytatás. Kész a füzet, volt pár jó dolog benne, ennyi. Egy meredek mondás jön. Ha pl. pénztárban (posta, közért) dolgozni látok valakit, vagy ha telefonálok, s helyén ott a kiadóbéli stb. illető, azt gondolom: jó ég, ha nekem kéne...! De hát 69. évemben vagyok, egy viszonylag egyedi emberpéldány (jó, mindenki egyedi, de hogy író, zenész, politikus, üzletember, nagygazda stb., az már specializálódott etc.), miket gondolok! Ez a hivatalnok 22 éves, 31 éves, mit tudom én... Miért nem egy nagyvállalkozóhoz hasonlítom magam, hogy de borzasztó, 1000-szer (100-szor) többet keres, mint én, de ha 15-ször többet egy kisvállalkozó, az is... miért nem azt mondom: jaj, én nyomorult (mondja ezt azért az íróember!), miért a kisemberhez hasonlítom magam... jaj, legalább ez nem sújt. Stb. Kosztolányinál rémes fenyegetés a templombakórházakbabörtönökbe vonuló karaván. Én már valami ünnepi helyre is csak keservesen megyek, sírokat, szerkesztőségeket, rokonokat nem látogatok, nem ülök le egy erre-arra. Aki benn van a kocsmában épp (bár nem vágyom érintkezni), hát... de ezt is írtam már. A „mai kocsmá” az ez. Több, mint a politika. Az esetlegesség a mindenkor mai kocsmá.

Folytatás. Befeketült az ég. Sírunk-panaszkodtunk, örökké süt a nap. Tessék, nem süt, és én is máris róla beszélek, erről. – Mit ér ez? Ha nem lennék úgy mégis egy igazi(bb) író, borzalmasnak lennének nevezhetők az érzéseim. (Szépen kifejeztem.) Pl. hogy csak úgy visszagondolok: de nem és nem bírnék abban a buszmegállóban állni... vonatra szállni (pedig fogok még) stb. – Lényeges jön: Mi érdekessége van (tárgyi szempontból) mások számára

annak, hogy a magamét mondom? De mi hitele lenne mások számára annak, ha nem a magamét mondanám? Nem mondhatok semmit. Ld. „Szólásszabadság van, nem szólhatunk egy szót sem.” Vagy Wittgenstein, hogy amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell, s erre írtam másutt: „Ez a beszéd!” – Hányszor írhatom le ezt? Már írtam ezt is. Hogy hányszor, vajon? – A jegyzetlapot eltenném! Hahaha. Mint a használt gyufaszálat, rozsdás vasszőget. Hátha még jó lesz valamire. (Többször megírom? Eleve késztetés.) – A „szembe babám” az, ami a beszélgetést mégis valahogy elviszi. Ha valaki háttal van, az is beszélgetés? Az is, és... Mégis. Szembe! – Beszélgetés: érdemelnéd te végszavamat, végső szavaimat? Mert hátha beszélgetés közben halok meg. – A beszélgetés, betű szerint, mindig A és Z (Zs stb.) közt van. Vagy melyik nyelven hogy. Akkor nem volna egyszerűbb, ha a szótár gerincét nézném? Egy gerinces beszélgetés. Könyvemben a „gerincesbeszélgetés”-sel sok jó disznóság van, nem illik ide. Különben sem szeretem a disznóságokat. (Kiv. kaja.) Nincs regénybeli „kegyetlenség” (Kátya-Mitya), disznóság (Megszületik augusztusban, s még ezer példa, százezer). Én spec nem szeretem a szavakkal ábrázolt malacosat. Relációkat írni! Úgy az emberek egymás iránti hitványsága is csúf szavak nélkül ábrázolható. Különben is, utolsó (még meg nem jelent) könyvem után már csak afféle cselekményességet akarok, amelyik kíméletlenül következik a szereplők együtteséből. Hiányzás helye ők: lélektani elemzések ne legyenek, „azt gondolta” ne legyen stb. A valóság a hiányzás helye. (Olcsó vicc: vagy fordítva. Még olcsóbb: vagy műfordítva. Korunk ebben a szellemben viccel folyton. Nem szeretem korunkat. Folyton nem szeretem.)

Folytatás. Vagy szavak közt van a beszélgetés. A, a – indul a szótár. „Beszélgetés indul.” Az angol szótáram utolsó szava: zymurgy. (Erjesztétan.) Csináltam egy Ország-h-szótár verset 1970 körül. Egy szó alibije. Nagy megtiszteltetés, hogy dr. Ország-h évfordulójára benne lesz, tudósok szövegei mellett, az én gyarló verskollázsom, a szépséges díszkiadásban. De ez a mostani se a legrosszabb. Az igazi és az olcsóbb ötlet közt: jelesül: lebeg.

Folytatás. Medvéim hülyéskednek már így: „te zymurgy!” Ez jó medvenév, medvecsőfólas, egymás közti. – Madárkánk: ó, de jó volt, kezemben ült, nézett évmilliós szemével! – Milyen jó nekem, mennyi a jó.

Folytatás. Meg fogom írni (Pécsi Györgyiék lapjába, Kosztolányi ürügyén) a prózáról való véleményemet. Hogy a próza még mindig csak próbálkozás. Monet, Seurat stb. festészete nem próbálkozás. A líra sem. Egy-egy végeredmény-filozóf-rajz se, talán. De az esszé eleve „kísérlet”, és a próza, a regény, a nem-esszé próza is kísérlet. Pl. Ottlik végeredmény, mégis milyen konzervatív. A szociológiai irodalomban Németh László nagy, de nem várnám a mai prózától, hogy mindig szociológiai legyen. Patricia Highsmith, Chandler, Balzac, egyikük sem a végső eredmény. (Ottlik, Németh sem. Tán még Mándy sem, aki pedig... De ld. Új Könyvpiac.)

Folytatás. „Írd fel ezt a feledhetetlen dolgod, mert elfelejtetted.” – Beszélgetés: „Nekem csak az kell, hogy hallgasd meg az én részem, a magadét el se mondd, látatlanba/hallatlanba elhiszem, igen, igen... a te dolgod.” Szép, nem?? Két nagy buli, szerintem. El is teszem a papírt, újrafelhasználásra. Én csak reciklikálok,

mikor újra megírok valamit. Nem enciklikák a mondásaim, hanem reciklikák. Ezt F. Lacinak, nagy szeretettel, spec. Talán nem hanyatlás a Trio Montaigne, Laci! Ez: maradjon, kérem, a szövegben.

Folytatás. Ezt én írtam, érzem az ízlés határát. (Minden határ képlékeny. A határ határa a határtalanság.) Más dolog: Író vagyok, nem kisugárzó! – Az emberek nem akarnak gondolkozni. Így a lófogadás – írtam – nem megy, nem trend, inkább bingó. Látni akarják az írókat. Olvassák! Engem olvassanak. (Ld. Karinthyé. A Frici nekem eltűri, én a Fricinek nem tűröm el. Igenis olvassanak engem, vagy ne olvassanak. A személyességgel semmi sincs elintézve. Azaz: én az írásaimba 1000-rel személyességeket írok.) Élj, kicsi madárkánk. Millió-év-tekintetű. Még nagyon aggódunk. Mindig aggódunk, így. Egyéb: aztán pár nap szünet az írásban (talán). Megélhetésem. Alapvíc rá az Arisztid és Tasziló gyerekei. Képzeld, Arisztid, a kis Agenor milyen csodás gyerek, szépen fejlődik. Na. Már meg tudja különböztetni a tűzoltót a postástól. Ó, és hány éves? Huszonkilenc. Tehát persze, keresek ennyit-annyit, az értelmiségi átlagbérnél picit (nem nagyon) többet, meg senki se hiszi, hogy cikk, vers, könyv, rajz (rajz semmi pénzt nem hoz!) ennyi pénzt hoz csak. 69 vagyok mindjárt, és anyagiakban a postás-tűzoltó vicc érvényes. Sajnos!

Folytatás. Ó, borzalmas irodalom. Reggelről reggelre ezt írom, s elmaradnak szertartásaim, e szentek. Mackók, plüssmadarak megsimogatása, „védjenek”, szeretem őket – ilyenek jele. Nem kapcsolom be a zenét madárkánknak. Nem nézem meg, mi lett tegnap a tenisz. Elfelejttem bevenni orvosságaimat. – Igaz-e, hogy csak ez érdekel: 4-ünk egészsége (feleségem, madárkánk, kutyánk, magam), az ország anyagi fennmaradása, környezetem fizikai épsége. Igaz? Meg kéne határozni az „érdekel” tartalmának határait, belső-külső.

Folytatás. „Lemenés” a városba. Jaj, ma délután nem kellett volna. Csúnya esés, fejséb (?), fülsebesülés (!). Kis szünetet kér ez az írás. Na, köszönöm.

Folytatás. Elitkedésnek rémlik most nekem ez is: „én a történelmet nem szeretem, nem szeretem, hogy a »ma« előtt egyéb is volt. (Kenegetem a fejem, hm. Elég lesz?) Könnyen írtam: de ami ma van, azt sem szeretem. Városjárás...”

Folytatás. Picike, verébkénk, kis sérült fiacskánk! Szerencsére te nem sínyletted meg kilengésemet. Akkor is! Írom a bölcselkedéseimet, autókról, hogy nem hangulatos színek, surrogások, formák, hanem életveszedelmek. Jó, de tegnap fának mentem, ha jól emlékszem. Nem javulok.

Folytatás. Mi minden „nem kell”. Mit kellett lemennem a városba? Kimerült voltam (sok írás, fordítás, hirtelen beütött rosszabb idő telefonok). Nem bírtam volna ki itthon? Mit vártam?

Folytatás. A mű, mindig: akarom... tervezem... nem akarom... lerohan... igazgatom, miután én is lerohantam, meg csináltam. A művet, ezt kellett volna lerohannom, nem a városba lerohannom. Most van aztán általános utálat bennem, viszolygás mindennel szemben, mi én vagyok. És még szerencsém volt. Mit kísértem a sorsot? Őrangyalaimat. Ó, jaj!

Folytatás. Nem lehet nagy csillagot

*

tenni ide, nincs ekkora elválaszt-
hatás, hiszen az Arm And A Leg előtt is voltak sérüléseim (oldalrándulás, borda-
baj, stb., de boka, térd etc.), s nem mondható, hogy közös nevezője a sietség, az
ital, az ideges feldúltság lenne e dolgoknak, mindig más, és azt is gyanakodva
fogadom, hogy most a nagy regényírói műveletek

a.) kimerítettek (!), bár kimeríthettek volna, de ez nem
merül ki ennyiben (nem tréfa!),

b.) és olyat sem hihetek, hogy a szereplőkkel „esett”
kemény elbánásom állt volna bosszút.

Folytatás. Mindenesetre az az egy árva szál csonk nagy gesztenyefa jó, hogy meg-
van, mert (ha jól emlékszem) véle csokolóztam össze. Szájsarki kis sérülés, két
homloki, hatalmasan vérző fül (egy napig hittem, hogy leszakadt a cimpa, de ez
abszurdum, fájdalom semmi, ott is csak vannak ilyen idegek, a fülcimpában!), jön
elő a közepes erősségű hátizom- és oldalrándulás, inkább húzódás, szerencsére
altesti többlet most nincs, érdekes, a pozitívum ráadásul az, hogy prosztatapana-
szaim nem jelentősek), fejemen dudor, ott épp sok a haj, kenőcsös ragacs, zuhany-
rózsával fürdetem naponta, új kenés akkor. Kis madaramra vigyázni, belsőleg a
kenőcs nem jó, embernek se. Örület, ahogy mondani szokás, mi lett volna, ha... de
mi lenne, ha a gyógyszeres fiók (kijár) a sípcsontomra esne? ha elbotlanék tábori
ágyam aznap épp kiálló sarkában, aztán fejjel az ajtófélfának? ha a szőnyeg rán-
cában, fejjel az ablaküvegbe? Talán túlesem ezen a tegnapelőtti esésen. Feleségem
szerencsére távol jár, így nincs, aki orvoshoz kergessen stb. Egy aggodalommal
kevesebb. S mert nem a földre estem, talán nem fenyeget fertőzés, vérméreg,
nincs térde szakadt gatyá stb.

Folytatás. Kár ezt részletezni. Görcsösen nem iszom. Így árt meg a kevés is (a
városban, egyéb izgalmakkal párban). Hónapok óta nem volt szesz a házban,
nem is lesz. Nem rontom el napomat, benső szabadságomat nem adom. És erre
tessék, lementem. Valami azt mondta nekem, sürgetve: „Erre tessék, erre, erre!”
Lementem, jární egyet, s kikötöttem a gesztenyefánál. Jó nagy csattanás volt, és
iszonyú szerencse. Hogy fogaim... bár állkapcsom megrendült kicsit, de egész
erős, nem is hittem. Azért továbbra is csak szendvicskenyeret eszem stb. Most
már könnyen nyegléskedem, persze. Sebaj, még két nap, és fertőzéstől sem félhe-
tek. De nagyszerű. És ha félhetnék?! „Komplett ez?!“

Folytatás. Pedig milyen szépen akartam zárni ezt a II. részt. A Paper Star elemzé-
sével. De az a III. végére marad. Nincs erőm esztétikához. A tanulságokat is – ha
vannak – másokra bízom. Olvasóm, gondolj rólam vagy e dolgról amit bírsz.
Sapkába rejtett fejjel-homlokkal megyek venni tejfölt, madárkánknak szólót,
magamnak szendvicskenyeret.

Befejezés. Madárkánk élete-halála is múlik rajtam! Nem beszélve arról, hogy egy
kicentizett élet ez az enyém, és akkor durr bele. Be a pirosba, 6 sáv... Lehel piac
elzuhanás... a múltkor egy ez-az ...most ez. S közben ügyesnek mondom magam!
Én és az ügyes...!

(Bef. következik. Címe: 69)